

muligt at holde ham langt borte, men, naar han trænger nærmere frem mod Huset, og jeg ikke seer mig istand til at holde ham i længere Frastand derfra, gjør jeg mig al Umage for at holde ham paa Husets Dørtærffel og forhindre ham fra at trænge ind i det. Med disse Par Ord skal jeg tillade mig at udtale, at jeg agter at stemme mod Adressens Fremme.

Hjerring: Min ærede Nabo (Stampe) har udtalt, at han vilde stemme mod den foreliggende Adresse, fordi han havde hørt flere Stemmer udtale, at det skulde være farligt for Landets Vel, hvis en saadan Adresse blev vedtaget. Det er nu vel ganske vist, at der kan være meget dygtige og samvittighedsfulde Mænd, der have denne Overbeviisning, og til deres Antal henregner jeg ogsaa min ærede Nabo. Men det kan ikke være ham eller os Andre ubekjendt, at der er et meget betydeligt Antal andre Mænd, som man heller ikke kan frakjende Fædrelandsfind og vistnok heller ikke Indsigt i disse Anliggender, der have udtalt en fra denne meget forskjellig Mening, navnlig i Folkethinget. Det har hidtil været et smukt Tegn, at begge Rigsdagens Afdelinger have gaaet Haand i Haand i disse Anliggender, jeg troer endog saa, at, efter den almindelige Mening, har Landsthinget været anseet for den Deel af Rigsdagen, som nærmest og varmest har interesseret sig for den nationale Sag. Hvis Landsthinget nu i dette Dieblik, der vistnok af Alle maa ansees for det betydningsfuldeste i den Tid, Rigsdagen har været samlet, forlader den Bei og ikke vil slutte sig til Folkethinget paa den Bei, dette har fulgt, troer jeg, at dette Skridt vilde være meget betænkeligt og at Thinget derved betydeligt vilde skade sig selv i det offentlige Omdømme. Vi have Pligter at opfylde mod vore Vælgere; det er naturligtvis Noget, som min ærede Nabo veed ligesaavel som jeg, men disse Pligter kunne betragtes fra forskjellige Sider. Naar min ærede Nabo har erklæret, at han var en daarlig Politiker, saa vil jeg ingenlunde gjøre Forsdring paa at være nogen større Politiker end han; men der gives Folk, om hvem det er temmelig almindeligt antaget, at de ere fuldkomment inde i de politiske Sager, der netop af al Magt have stræbt at fremme denne Adresse.

Naar min ærede Nabo frendedes har sagt, at det, hvis Ministeriet nu vilde fremkomme med et Grunddris til den Ordning af de forskjellige Statsdele, som det af Ministeriet er paatænkt at gennemføre, i hans Tanker vilde stille Ministeriet som et svagt Ministerium lavere end det nu staaer for ham, idet han nu anseer det for stærkt, da kan jeg ikke heri dele hans Mening. Mig forekommer det, at Ministeriet har vist sig i en besynderlig Grad stærkt mod den danske Rigsdag, men i en endnu højere Grad svagt mod Udlandet. Jeg troer derfor, at jeg har Ret i at sige, at Landsthinget vilde i en meget høj Grad, troer jeg, svigte den Tillid, Nationen har sat til det, hvis det nu i dette Dieblik vilde forlade den Bei, som det hidtil har fulgt, og jeg troer, at det saameget mere vilde handle urigtigt heri, som Rigsdagen ikke paa noget tidligere Tidspunkt er bleven behandlet med en saadan Tilfidsættelse og Ligegyldighed som netop af det nuværende Ministerium. Det vil være i det høitærede Landsthings Grindring, at ved alle tidligere Leiligheder, hvor de udenlandske Forhold have været bragte paa Bane, have de foregaaende Ministerier sledse med Beredvillighed meddeelt Rigsdagen Oplysninger og Actstykker; det nuværende Ministerium er det eneste, der ikke har villet meddele saadanne, og hvorledes Landsthinget derfor nu i dette Dieblik, hvor vi staae i Begreb med at adskilles, skulde kunne overlade disse Sagers Styrelse til dette Ministerium, uden at yttre nogensomhelst Mening, det indseer jeg virkelig ikke. Vi saae i det sidst forløbne Aar, da Ministeriet i Slutningen af Sessjonen forhandlede de udenlandske Anliggender med Landsthinget, at Ministeriet dengang gav de meest glimrende Løfter om og Fortolkninger af det da under Forhandling værende Notabelproject, og hvis vi nu lægge Mærke til det stærke Tilbageffridt, der er gjort i Mellemtiden, hvori Rigsdagen ikke var samlet, hvorledes kunne vi da vente, at et Ministerium, som ingen Løfter giver, vil ansee sig mere bunden til at gjøre Noget i denne Sag, og hvorledes ville da Sagerne staae, naar vi komme sammen igjen til October, naar Rigsdagen ikke nu i dette Anliggende udtaler nogen Dom? Dertil kommer endnu den Hovedbe-